

canvas

Belpop VIII

Inhoud

Belpop is terug	3
De afleveringen	
Aflevering 1 Arsenal	4
Aflevering 2 Luc De Vos	6
Aflevering 3 Triggerfinger	8
Aflevering 4 Filip Kowlier	10
Aflevering 5 Tachtig was prachtig – deel 1	12
Aflevering 6 Tachtig was prachtig – deel 2	15
Perscontact	18

Belpop is terug

Vanaf maandag 30 april

Belpop is terug: de bekroonde docureeks over iconische Belgische muzikanten maakt haar grote comeback met vier nieuwe muzikale portretten en een tweeluik over de Belgische muziek in de jaren '80. Deze achtste editie dompelt de kijker onder in de wervelende verhalen van Arsenal, Triggerfinger, Flip Kowlier en Luc De Vos. In de dubbelaflevering *Tachtig was prachtig* blikt Belpop terug op de boomende Belgische muzieksce­ne eind jaren '70, begin '80, met ronkende namen als T.C. Matic, De Kreuners, The Kids, The Scabs, Red Zebra, Luna Twist, Allez Allez, Lavvi Ebbel e.a.

De nieuwe reeks is een prima alibi voor een frisse restyling met een nieuwe grafiek en generiek. Voor de begintune tekende DJ/producer Faisal Chatar met een aanstekelijke remix van *Theme from Turnpike*. van dEUS.

Maar wat niet verandert, is de ijzersterke formule van de reeks. Artiesten vertellen openhartig over hun prilste inspiraties, de eerste schuchtere optredens, de zoektocht naar een artistieke identiteit, het geploeter voor de erkenning, de gelukzalige roes van de doorbraak, de kater van het succes, het tot stand komen van bekende nummers, de strapatsen on tour, de buitenlandse zege of mislukking, de pijnlijke split of de eeuwige camaraderie.

Interviews met de hoofdfiguren worden afgewisseld met bijdragen van eersterangs getuigen als (ex-) bandle­den, producers, collega-muzikanten, roadies, managers. Het verhaal wordt verteld door de vertrouwde stem van Luc Janssen en rijkelijk geïllustreerd met (vaak nooit eerder getoonde) archiefbeelden.

Vanaf maandag 30 april om 21.15 u. op Canvas en vrtnu.be. (hh op dinsdag om 19.00 u.)

Aflevering 1: Arsenal

Maandag 30 april

Al 18 jaar brengen Hendrik Willemyns en John Roan onder de vlag van Arsenal uiterst dansbare muziek die zich verder niet in een vakje laat catalogeren. Vaak doen ze daarbij beroep op binnen- en buitenlandse gastmuzikanten. Ze beginnen als producersduo maar evolueren al snel naar een live-band. Vanaf hun eerste Werchter-optreden in 2004 dat als uitmuntend door de pers wordt gerecenseerd, groeit hun live-reputatie uit tot een must see & hear. De druk om het succes steeds opnieuw te consolideren en de tegengestelde karakters zetten de samenwerking tussen John en Hendrik meermaals zwaar onder spanning.

Met getuigenissen van: Hendrik Willemyns (songschrijver/producer Arsenal), John Roan (zanger/songschrijver/producer Arsenal), Leonie Gysel (zangeres Arsenal), Eva De Winter (echtgenote Hendrik Willemyns), Filip Van Moerkerke (manager Arsenal), Shawn Smith (zanger, muzikant Brad/gastzanger Arsenal), John Garcia (zanger Kyuss/gastzanger Arsenal), Johnny Whitney (zanger The Blood Brothers/gastzanger Arsenal), Mario Vitalino Dos Santos (gastzanger Arsenal), Mirko Banovic (bassist Arsenal), Bruno Fevery (gitarist Arsenal), Herman Hulsens (programmator Arsenal), Tarik Laroussi (DJ Arsenal), Aaron Perrino (zanger The Sheila Divine/gastzanger Arsenal).

“Het gevoel dat Jim Kerr alleen voor mij zong, is één van de meest krachtige dingen die ik ooit heb meegemaakt” (Hendrik Willemyns)

Willemyns beleeft zijn wonderjaren in het slaapstadje Torhout, dat eens per jaar wordt wakker geschud tijdens het Torhout-Werchter Festival. Vanop de schouders van het liefje van zijn grote zus, ziet hij er de Simple Minds aan het werk. Oog in oog met Jim Kerr, beslist hij ter plekke: ik word ook muzikant. In de backstage van datzelfde festival loopt ook de Gentse tiener John Roan rond met zijn vader. Johns vader is muzikant en actief in de platenindustrie. Die muziekmicrobe geeft hij door aan zijn zoon.

Als John en Hendrik mekaar eind jaren '90 op een techno-party in de Gentse Democracy tegenkomen, geraken ze niet uitgepraat over hun muzikale dada's. Hun muzikale coup de foudre leidt al snel tot de oprichting van het project 'Gearbox,' dat na het bescheiden succes van het nummer 'Release' wordt herdoopt tot 'Arsenal'.

Twee jaar later zorgt de single 'A Volta', oorspronkelijk een compositie van de Braziliaanse Mario Vitalino Dos Santos, voor de grote doorbraak én een zweem exotiek die voorgoed aan Arsenal zal blijven plakken.

Voor hun eerste full-album 'Oyebo Soul' (2003) doen John en Hendrik beroep op verschillende gastzangers, een slimme formule die hun handelsmerk wordt. Arsenal evolueert steeds meer naar een straffe live-groep met John als zanger, Mirko Banovic op bas, Bruno Fevery op gitaar en zangeres Leonie Gysel. Hun eerste passage op Rock Werchter in 2004 gaat door een technisch euvel bijna de mist in, maar draait desondanks uit op een ware triomf. Pers en publiek dragen Arsenal op handen.

“Als ik mij amuseer op het podium, ben ik beschaamd dat ik een factuur stuur.” (Leonie Gysel)

Dat succes bevestigen ze met de hitsingle Saudade en een 2e album 'Outsides' waarop o.a. één van hun eigen muzikale helden, Aaron Perrino (The Sheila Divine), te horen is. Bij de CD zit een bonus-DVD met zelfgemaakte korte documentaires over de gastzangers. Het koppelen van beeld aan hun muziek wordt een wekerend concept.

“Onze muziek is een weerspiegeling van ons als duo: een mix van enthousiasme en melancholie.” (John Roan)

Met het succes nemen echter ook de spanningen tussen Hendrik en John toe. Voor de opnames van de 3e plaat 'Lotuk' levert een trip naar Noorwegen niet de gehoopte inspiratie. De sfeer zit beneden het vriespunt, de tandem staat onder druk. Toch wordt 'Lotuk' met gastzangers Shawn Smith (Brad), John Garcia (Kyuss) en Grant Hart (Hüsker Dü) alweer een succes.

“John en Hendrik zijn een disfunctioneel koppel. Er is veel wederzijdse liefde, maar ze maken het mekaar niet gemakkelijk” (Mirko Banovic)

Hendrik wil er even tussenuit, maar wanneer hij in 2010 de kans krijgt om voor Canvas de literaire reeks *Paper Trails* te maken, vraagt hij John toch mee als klankman en compagnon de route. Onder dit gunstige gesternte zetten ze zich ook aan een nieuwe plaat, 'Lokemo', met daarop Arsenal's grootste hit dusver: 'Melvin'. Arsenal vult vijf avonden op rij de AB, is headliner op Werchter en verkoopt de Lotto Arena volledig uit. Het volgende album 'Furu' wordt gekoppeld aan een heuse filmrelease, een theatertour en nog meer grote arena-concerten. The sky lijkt the limit.

Dan kondigt Hendrik eind 2015 in het Canvas-programma *Alleen Elvis blijft bestaan* onverwacht aan dat er mogelijk geen nieuwe Arsenal-plaat meer komt. Ondanks de voortdurende spanningen is dat voor John en de andere bandleden een donderslag bij heldere hemel. De split van Arsenal lijkt onafwendbaar.

“Mijn trip met Hendrik is er één met hoogtes en laagtes, maar ik had hem voor geen geld willen missen.” (John Roan)

Een lange pauze brengt loutering en inspiratie want in het voorjaar van 2018 staat Arsenal er helemaal terug met een nieuw album 'In the rush of shaking shoulders', een nieuwe concertreeks, een film én een boek.

Regie: Tom Theunis / Productie: Griet Boulat

Aflevering 2: Luc De Vos

Maandag 7 mei

Belpop vertelt in deze aflevering het verhaal van Luc De Vos, Vlaamse rockheld, songwriter, televisiefiguur en schrijver. Op 29 november 2014 gaat er een schokgolf door Vlaanderen wanneer het plotse overlijden van Luc De Vos wordt bekendgemaakt. **Belpop** blikt terug op de carrière van Gorki's frontman en één van Vlaanderens meest geliefde zangers. De Vos is niet alleen een getalenteerde muzikant en charismatische televisiefiguur, maar blijkt ook een begenadigde schrijver. Zijn complexe persoonlijkheid - schuchter maar podiumbeest, grappig maar melancholisch- en groot talent als songschrijver vertalen zich in beklievende autobiografische nummers met Vlaamse evergreens als Mia en Lieve kleine piranha.

Met getuigenissen van: Erik De Vos (broer), Wim De Bock (jeugdvriend), Jan Van Caneghem (jeugdvriend), Wout De Schutter (bassist Gorky), Geert Bonne (drummer Gorky), Patrick Riguelle (muzikant), Axl Peleman (muzikant), Stijn Meuris (rockjournalist, muzikant), Wouter Van Belle (producer), Firmin Michiels (labelmanager Virgin Records), Sylvain Vanholme (producer), Luc Heyvaerts (toetsenist Gorki), Erik Van Biesen (bassist Gorki), Rik De Leeuw (muzikant), Bert Huysentruyt (drummer Gorki), Sandra Heylen (echtgenote), Thomas Vanelslander (gitarist Gorki).

“Het feit dat ik zo’n fantastische jeugd heb gehad, maakte de ontgoocheling en teleurstelling die ik later tegenkwam extra pijnlijk.” (Luc De Vos)

Luc De Vos wordt in 1962 in Wippelgem geboren als nakomertje in een gezin van zeven. Om te vermijden dat moeder Irma haar benjamin te veel verwent, wordt Luc na het overlijden van zijn vader op internaat gestuurd. Zo warm en geborgen zijn kinderjaren waren, zo grauw en eenzaam is zijn tijd als scholier. Het levert hem een schier onuitputtelijke inspiratiebron voor zijn latere songs.

“De eerste keer dat ik hem bezig zag op een podium, dacht ik dat hij wel erg extrovert moest zijn. Tot ik met hem sprak. Toen dacht ik: ‘wauw, dat is de seut van de klas.’” (Axl Peleman)

Muziek blijkt de uitweg. Luc adoreert Freddy Mercury, die staat voor alles wat hij zelf niet is: extravagant, met lak aan normen en waarden. Luc leert gitaar spelen en droomt van een eigen muziekcarrière. Hij wisselt een paar keer van bandjes en repertoire voor hij eind jaren '80 het licht ziet. Onder impuls van de nieuwe golf Nederlandstalige rock met bands als Tröckener Kecks en The Scene, besluit hij in zijn moerstaal te gaan zingen. In drummer Geert Bonne en bassist Wout De Schutter vindt hij twee gelijkgestemden. Samen richten ze 'Gorky' op.

“Ik snapte wel waarom ‘Anja’ een hit werd. Zeer meezingbaar. Toptekst. Refereert ook naar een soort Vlaanderen dat we kwijt waren, het Vlaanderen van Luc: achter een asbest muurtje een lief proberen te versieren en mee op de dansvloer te trekken.” (Stijn Meuris)

In 1990 belandt Gorky in de finale van Humo's Rock Rally. Doorheen de wat rommelige set klinken parels van songs. Dat ontgaat ook beginnend producer Wouter Van Belle niet. Hij polijst de ruwe, punkerige songs tot volwaardige, radiovriendelijke nummers en overtuigt een platenfirma van het potentieel. Het titelloze debuutalbum 'Gorky' is een schot in de roos met hits als 'Anja', 'Lieve kleine piranha' en 'Soms vraagt een mens zich af'. Ook het ogenschijnlijke niemendalletje 'Mia' ondergaat een metamorfose in de studio van Van Belle. De trage versie met dromerige piano-improvisatie van Van Belle, wordt een Belpop-klassieker.

“Hij genoot er met volle teugen van dat “Mia” een klassieker werd. En dat hij het daarom gans zijn leven moest spelen, he didn't give a shit.” (Patrick Riguelle)

Luc krijgt het succes waar hij al lang op hoopt, maar zit niet meer op dezelfde golflengte als Geert en Wout. Luc trekt de stekker eruit en omringt zich met nieuwe muzikanten.

“Luc wou iedere keer ‘een keiharde plaat’ maken, maar wat daar uiteindelijk van overbleef, hing natuurlijk in grote mate af van de producer.” (Sandra Heylen)

“ ‘What have they done to my song’, zingt Melanie. Ik heb dat dikwijls gehad na een opname. ‘Allez, wat hebben ze nu aangevangen met mijn song, dat was de bedoeling niet.’” (Luc De Vos)

Voor de plaat 'Hij leeft' trekt Luc met zijn nieuwe groep en producer Sylvain Vanholme naar Dakar. De trip en de samenwerking met de muzikanten van Youssou N'Dour zijn te exotisch voor de oer-Vlaamse jongen die Luc eigenlijk is. Ondanks de appreciatie van het publiek, laat hij het album 20 jaar links liggen. Luc worstelt ondertussen met een groter wordende drankverslaving. Die bezingt hij openhartig op zijn derde plaat 'Monstertje'. Enkele artistiek sterke albums volgen en in 2000 staat Gorki op Rock Werchter: een lang gekoesterde droom en zegetocht. Door zijn gelaagde humor wordt Luc een veelgevraagd televisiefiguur. Hij heeft ook literaire ambities: hij schrijft columns en de prestigieuze Nederlandse uitgeverij Atlas haalt hem binnen als romanauteur. Met Gorki blijft Luc nieuwe albums maken, maar ondanks de kwaliteit van zijn nieuwe werk verslapt de aandacht van het publiek steeds meer.

“Als je hem vroeg of hij gelukkig was, antwoordde hij altijd: ‘Geluk is voor vrouwen en kinderen’. Dat is een dooddoener hé...” (Luc Heyvaerts)

In 2011 zorgt het album 'Research and Development' voor een nieuw elan. De concerten met een deels hernieuwde band horen bij de besten die Gorki ooit heeft gebracht. In de luwe periodes tussen het touren door, blijft Luc echter vechten tegen de drankduivel. Op 29 november 2014 gaat er een schokgolf door Vlaanderen als het overlijden van Luc De Vos wordt bekendgemaakt. Duizenden fans en niet-fans rouwen om het verlies van een geliefd muzikant en volksheld.

“Laat 't beitelen in mijn grafsteen. Dat ik meeleefde met mijn volk. In goede en slechte tijden.” (Luc De Vos)

Regie: Aster Van de Vijver / Productie: Griet Boulat

Aflevering 3: Triggerfinger

Maandag 14 mei

Triggerfinger, Vlaanderens luidste rocktrio, viert in 2018 zijn 20ste verjaardag. Jarelang volgen Ruben Block, Mario Goossens en Paul Van Bruystegem koppig hun eigen pad door zonder veel airplay een ijzersterke live-reputatie uit te bouwen. De doorbraak bij het Europese publiek komt er eerder toevallig met een frêle cover van Lykke Li's 'I follow rivers'. Het vele toeren eist af en toe zijn tol, maar met hun kameraderie en speelplezier verslaan ze elke hindernis. Hun nieuwste plaat Colossus, een samenwerking met Amerikaans producer Mitchell Froom, bewijst dat ze ook artistiek altijd maar blijven groeien.

Met getuigenissen van: Ruben Block (zanger /gitarist), Mario Goossens (drummer), Paul Van Bruystegem (bassist), Wladimir Geels (ex-bassist), Ferry Roseboom (labelmanager), Jo Francken (producer), Giel Beelen (presentator 3FM), Frank Vander linden (collega-muzikant), Pieter Embrechts (collega-muzikant), Christophe Lambrecht (presentator Studio Brussel), Wolfgang Boss (Universal Duitsland), Walter Broes (producer Sin Alley) en Greg Gordon (producer Triggerfinger).

Het verhaal van Triggerfinger begint in Lier, waar de jonge Ruben Block opgroeit met de platencollectie van zijn ouders en zijn zelf opgenomen cassetjes van de Top 30. In het laatste jaar van het humaniora leert Ruben van klasgenoot Pieter Embrechts gitaar spelen. Hij krijgt meteen de smaak te pakken en dat vuur wordt aangewakkerd als hij psychobilly-groep The Cramps aan het werk ziet. The Cramps inspireren hem om samen met zijn vriendin Martine Van Hoof 'Sin Alley' op te richten dat zich na een paar bescheiden successen verpoet tot 'Angelico', een Belgisch doorslagje van Garbage.

"Het enthousiasme en de energie als Ruben speelde, dat had ik nog nooit gezien. Dat kwam van heel diep." (Mario Goossens)

"Ik zag Ruben voor het eerst optreden met Sin Alley in het cultuurcafé van de V.U.B. Ik was zwaar onder de indruk van zijn bijna diabolische podiumpersoonlijkheid." (Frank Vander linden)

Maar Ruben mist de groezeligheid van de basale rock van weleer en richt een eigen band op: Triggerfinger. Na enkele tijdelijke bezettingen haalt hij drummer Mario Goossens en bassist Wladimir Geels aan boord. Het trio speelt gedurende een paar jaar in alle uithoeken van het land en verwerft een ijzersterke live-reputatie.

“Ik had nog nooit van Triggerfinger gehoord, maar toen ik die avond naar hun optreden in Lier ging, they floored me. Hadden ze mij gevraagd ‘kun je triangel spelen bij ons?’, ik had ook ja gezegd.” (Paul Van Bruystegem)

Voor de opname van hun eerste album trekken ze naar de studio van muzikant/producer Paul Van Bruystegem. Net voor de opname beslist bassist Wladimir echter de band te verlaten. Ruben en Mario vragen Paul om Wladimir te vervangen, ook al heeft Paul nog nooit bas gespeeld. Het gouden trio is geboren. Hun debuutalbum breekt niet meteen potten en de radio laat hen links liggen wegens niet hip en te luid. Hetzelfde lot lijkt de opvolger ‘What grabs ya’ beschoren, maar een zinderende performance in het Nederlandse programma ‘De wereld draait door’ opent deuren naar de Nederlandse markt. En ook in het thuisland groeit de bijval.

“Of dat nu medicijnen waren of iets anders, Paul ging ervan uit: ik ben een beetje groter dan een normale mens, dus in plaats van anderhalf pak ik er zes, dan komt dat ongeveer uit met de verhouding. En een beetje reserve.” (Ruben Block)

Tijdens de persvoorstelling van ‘What grabs ya’ stuikt Paul Van Bruystegem in mekaar, het gevolg van enkele verslavingen die hij in de loop van zijn muzikantenbestaan heeft opgebouwd. Tijdens zijn ontwenningsskuur wordt Paul vervangen door Renaud Mayeur. Net dan gaat het Triggerfinger voor de wind met steeds groter wordende podia. Paul vreest voor zijn plaats in de band, maar de camaraderie tussen hem, Ruben en Mario blijkt sterk.

“Ik weet niet hoe het was gelopen had ik Ruben en Mario niet gehad. Na vijftien jaar huwelijk eigenlijk, want het is erger dan een huwelijk, je zit constant bijeen, zijn dat nog steeds vrienden.” (Paul Van Bruystegem)

“They’re all very talented, but talent doesn’t always make a great band. What I appreciate about those guys is that they really love each other and they listen to each other and they are the exception to the rule that democracy doesn’t work.” (Greg Gordon)

Als Paul er bovenop is, trekt het trio naar Los Angeles om hun derde album ‘All this Dancing Around’ in te blikken met Amerikaans producer Greg Gordon. Het wordt een waar *magnum opus*. De radio-playlists verwelkomen de catchy rockers op het album nu wel met open armen, en Triggerfinger speelt in Nederland en België zalen en festivals plat. Dat succes krijgt een gigantische boost als de band bij Giel Beelen bij het Nederlandse 3FM, live een cover speelt van ‘I Follow Rivers’ van de Zweedse Lykke Li. Zonder het goed te beseffen heeft de groep een Europese hit te pakken.

“Voor de promo van ‘I follow rivers moesten we in grote shows playbacken. Ik zag dat niet zitten, maar onze Engelse agent heeft op mij ingepraat: ‘Hang het kieken niet uit. The Stones en The Beatles hebben dat ook gedaan en jij wil dat niet doen?’” (Paul Van Bruystegem)

Ze worden opgepikt door het Duitse Universal dat een gigabudget tegen de promotie van ‘I follow rivers’ aangooit en het wil verzilveren met andere covers. Wat volgt is een afmattende Europese tour die zwaar weegt op de opnames van het volgende album ‘By absence of the Sun’. Na nog een nieuwe internationale tour in de herfst van 2015 zitten de mannen compleet op hun tandvlees. Een sabbatical dringt zich op.

Na een welverdiende pauze herrijst Triggerfinger in de zomer van 2017 met een nieuwe plaat ‘Colossus’. Voor de opname hebben ze niemand minder dan producer Mitchell Froom weten te strikken, een man die onder meer samenwerkte met Elvis Costello en Paul McCartney. Het album wordt bejubeld door pers en publiek.

“Triggerfinger is één van de mooiste verhalen van de Belgische rock en van de rockmuziek tout court. Drie verschillende persoonlijkheden die samen iets maken dat groter is dan hunzelf. Prachtig ook omdat er ook succes en artistieke bloei in zit.” (Frank Vander linden)

Regie: Aster Van de Vijver / productie: Griet Boulat

Aflevering 4: Flip Kowlier

Maandag 21 mei

Van kindsbeen af heeft Flip Kowlier de muzikale microbe te pakken. Met het geld van zijn eerste communie koopt hij een keyboard, hij drumt bij de plaatselijke Izegemse fanfare en op zijn 16de leert hij bas spelen. Hij krijgt bekendheid als frontman van 't Hof van Commerce, dat hiphop in het West-Vlaams brengt, maar ook met zijn solorepertoire en zijn recentste project Ertebrekers bewijst Kowlier een enorm veelzijdig artiest te zijn die alle genres aankan. Hij is bovendien een begenadigd songschrijver. Zijn teksten zijn vaak autobiografisch en vertellen wat er in de diepe donkerte van zijn ziel omgaat.

Met getuigenissen van: Flip Kowlier, Gabriel Rios (collega-zanger), Jeffrey Bearelle (zanger Ertebrekers), Joost Van den Broeck (collega-muzikant), Karel De Backer (drummer Kowlier en Ertebrekers), Kristof Michiels (DJ 4T4, 't Hof van Commerce), Luc Waegeman (labelmanager Kinky Star), Nico Devroe (jeugdviend), Peter Lesage (toetsenist Kowlier en Ertebrekers), Peter Obbels (producer), Piet Stellamans (vriend en tourmanager), Quinte Ridz (ABN), Serge Buyse (rapper 't Hof van Commerce), Pieter Van Buyten (bassist Kowlier), Raf Timmermans (gitarist Kowlier), Wouter Van Belle (producer), Werner Dewachter (manager), Jan Leyers (collega-muzikant).

“Ik vond dat fantastisch om op die grosse caisse te spelen: bám bám. Maar toen ik de straat mee op moest, was mijn schaamte over dat fanfarekostuum te groot. Dan heb ik afgehaakt.”
(Flip Kowlier)

Flip Kowlier wordt in 1976 in het West-Vlaamse Izegem geboren. Met het cadeaugeld van zijn plechtige communie koopt hij een keyboard en even later wordt hij lid van de plaatselijke fanfare. Uit schaamte voor zijn fanfarekostuum ruilt hij de grosse caisse in voor een basgitaar en start hij zijn eigen groepje, 'Prophets of Finance', met rapper Serge Buyse, scratcher Kristof Michiels en drummer Joost Van Den Broeck. Wanneer die laatste samen met Jan Leyers 'My Velma' opricht, wordt ook de 17-jarige Flip aan boord gehesen.

“In de hoek van het repetitiekot zat een heel stille, timide jongen met een bas die naar mijn gevoel veel te groot was. Achteraf zei ik tegen Joost Van Den Broeck: Die bassist, die Flip, ik vond die heel goed, maar kan die eigenlijk spreken?” (Jan Leyers)

Als Flip aan de Antwerpse Jazzstudio studeert, komt Serge Buyse geregeld langs op kot. De twee vullen de avonden met *pétards* roken en naar hiphop luisteren. Op één van die avonden begint het duo voor de grap te rappen in het West-Vlaams. Als DJ Kristof Michiels even later aansluit, is 't Hof van Commerce geboren. Hun debuutalbum 'En in Izzegem' is meteen een schot in de roos. In de zomer van '98 speelt 't Hof van Commerce het éne na het andere festival plat. Een tweede album, 'Herman', laat niet lang op zich wachten.

“'t Hof van Commerce heeft een soort trots gegeven aan de West-Vlaamse jongeren: het is best wel cool om West-Vlaams te spreken” (Paul Lannoy, TLP)

Als concurrerende hiphoeppgroep ABN zich in Humo laatdunkend uitlaat over 't Hof, barst er een kleine vete los tussen fans van 't Hof en ABN. East Coast - West Coast hiphop rivaliteit à la flamande.

“Mijn ma herkende het wel. Zij had er ook last van gehad. Dan ben ik naar de dokter geweest en die zei: ja, je hebt een depressie.” (Flip Kowlier)

“Flip was een jonge, stoere gast en ineens maakte hij liedjes waarin we hoorden wat er in hem omging, wat wij helemaal niet wisten.” (Kristof Michiels)

Ondanks het overrompelende succes zit Flip niet goed in zijn vel. Op een zondagochtend stort hij in. Terwijl hij tegen een depressie vecht, rijpt het idee voor een soloalbum. Hij schrijft zijn donkere gevoelens weg in een paar gevoelige nummers. Eén daarvan is 'Min Moaten'. Producer Wouter Van Belle valt als een blok voor Flips talent. Zijn geloof in Kowlier is zo groot dat hij een eigen label opricht om het debuut op uit te brengen. De onzekere Flip overweegt te elfder ure nog verstek te laten gaan op zijn eigen try-out, maar in 2001 ziet het album 'Ocharme ik' wel degelijk het daglicht. Het album gaat niet minder dan 33.000 keer over de toonbank en 'Min Moaten' groeit uit tot een anthem. Dat succes wordt bezegeld met een 2e soloalbum: 'In de Fik'.

“Sorry gasten, maar wij zijn al zoveel jaar 'king of the hill'. Iedere nieuwe rapper kan nog zo getalenteerd zijn, maar hij gaat veel boterhammen of pap moeten eten eer hij ook 'king of the hill' is.” (Serge Buyse)

Ook 't Hof Van Commerce is niet uitgespeeld. In 2002 brengen ze 'Rocky 7' uit, met o.a. de hit 'Kom mor ip', in 2005 volgt 'Ezoa en niet anders' en 2012 maakt 't Hof indruk met 'Stuntman'.

“Of het nu reggae is of folk, donker of licht. He gets away with it.” (Wouter Van Belle)

Hoe veelzijdig Flip Kowlier is als artiest bewijst hij met het reggae-album 'Ottoradio' en het lyrische 'Cirque', waarvoor hij arrangeur Andrew Powell onder de arm neemt. Ondanks zijn artistieke voldoening over die projecten, vindt hij het erg dat ze hem niet meer op de grote festivalpodia brengen.

“Ik had gehoopt met 'Cirque' nog een keer op Werchter of Pukkelpop te staan. Ik dacht: dit is voor mij mijn beste plaat, maar ik geraak daar niet mee op de festivals. Kan ik nog wel iets maken waarmee ik wel op de festivalpodia kan staan?” Flip Kowlier

Samen met toetsenist Peter Lesage en zanger Jeffrey Bearelle richt hij 'Ertebrekers' op, een trio dat aanstekelijke dansbare funky pop brengt. 'De zji' is de zomerhit van 2016. *“Eindelijk de boysband waarvan ik altijd heb gedroomd”* klinkt de boutade. Die boysband zet de deuren naar de festivals weer wagenwijd open.

Regie: Silvia Peeters / Productie: Griet Boulat

Aflevering 5: Tachtig was prachtig – deel 1

Maandag 28 mei

Eind jaren '70 staat onder impuls van de punk en zijn typische DIY-attitude een hele nieuwe lichter Belgische muzikanten op met namen als The Kids, De Kreuners, Arbeid Adelt!, Red Zebra, The Machines, The Scabs, Lavvi Ebbel, Luna Twist en Allez Allez. Vrije (illegale) radio's ondersteunen die lokale muzikscene, maar hebben regelmatig met invallen van de politie af te rekenen. Humo's Rock Rally is vanaf 1978 dé springplank voor jong talent en een compilatiealbum van de ASLK lanceert de belangrijkste band uit de Belpop-geschiedenis: TC Matic.

Met getuigenissen van: Marka, Dirk Blanchart, Jan Delvaux, Marcel Vanthilt, Luckas Vander Taelen, Jan De Vos, Jo Lemaire, Peter Slabbynck, Luc Van Acker, Claude Perwez, Rick Tubbax, Ludo Mariman, Guy Swinnen, Guy Brulez, Marc Didden, Gust De Coster, Jean-Marie Aerts, Walter Grootaers, Arno Hintjens en Stijn Meuris.

Medio jaren '70 is er weinig muziek van eigen bodem die de jeugd aanspreekt. Als rond 1976 de punk vanuit de UK en VS naar ons land komt overgewaaid, gaat er voor het jonge grut een nieuwe wereld open. De aanstekelijke en simpele drie-akkoordensongs en het do-it-yourself-credo van de punk werken ook drempelverlagend om zelf muziek te gaan maken. Virtuositeit of talent zijn daarbij niet belangrijk, als de energie maar goed zit. Belgische bandjes schieten als paddenstoelen uit de grond.

“Ik was al even gitaar aan het spelen toen iemand me kwam zeggen: ja maar, je bent linkshandig, je moet je snaren omdraaien. Ik kon dan al een paar nummers spelen, dus wou ik dat niet meer veranderen. Daardoor heb ik een hele aparte gitaartechniek die enig is voor mij.”
(Kloot Per W)

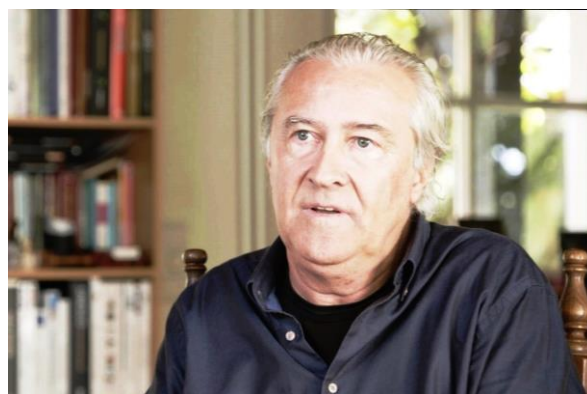
Onder het motto 'no future' koketteren punkers met een anarchistische, doemdenkerige attitude. Niet meer dan pose, zo blijkt, want de meesten beleven de tijd van hun leven. Punk creëert een ongeziene golf van creativiteit en huisnijverheid. Plaatjes worden in eigen beheer uitgegeven en de hoesjes met plakstiften in mekaar gestoken.

“The Kids hadden een soort Antwerpse boosheid - ik begreep niet altijd waarover die ging - en ze waren militant links van aard. In mijn fantasie durfde Ludo Mariman wel eens een kassei gooien.” (Stijn Meuris)

The Kids is de eerste Belgische band die onversneden punk brengt. Een passage van The Kids gaat altijd gepaard met veel rochelen, spuwen en het slopen van café-inboedels, maar de charismatische frontman Ludo Mariman, de Vlaamse Johnny Rotten, is een rolmodel voor menig jonge muzikliefhebber.

“Er waren veel vrije radio’s die een speciaal uur hadden met enkel Belgische pop en rock of een vedettenparade organiseerden waar iedereen een paar nummers ging playbacken. En je werd overal gevraagd voor interviews.” (Jan De Vos, The Machines)

Vrije radio’s zijn een reactie tegen het monopolie van de BRT en een grote steun voor het bloeiende lokale muziekcircuit. Jonge muzikanten kunnen er met hun zelf opgenomen cassetjes of singletjes terecht. Maar de radiostations zijn ook illegaal, dus gebruiken de presentatoren aliases en worden er noodcassetjes opgestart als de flikken binnenvallen. In Leuven komt het zelfs tot rellen na de zoveelste razzia bij Radio Scorpio. In Brussel zetten Marcel Vanthilt en Gust De Coster FM Brussel op poten, de eerste vrije Vlaamse radio in de hoofdstad. Met humoristische programma’s als ‘Met een stijve naar het front’ en veel aandacht voor de nieuwe lichtung brengt FM Brussel radio op maat van de jeugd.

“Eerlijk gezegd vond ik heel die vrije radioscene een soort triomftocht van het amateurisme. Daar zaten ook trendgevoelige mensen bij die het belangrijk vonden dat ze een nieuw plaatje uit Londen speelden. Ook al was dat een kutplaatje. Dan dacht ik: smijt het in de vuilbak, dat is geen goed plaatje, je moet dat niet spelen omdat dat net vandaag toegekomen is.” (Marc Didden)

Mede dankzij de vrije radio’s ontstaan er overal te lande levendige scènes waar muziekliefhebbers en muzikanten mekaar vinden. Brussel is dé punkstad bij uitstek en de Vrije Universiteit Brussel gedurende enkele jaren de drukst draaiende materniteit van de Belgische punk: verschillende bands waaronder Arbeid Adelt, Lavvi Ebbel, The Employees,... zien er het levenslicht. In het Limburgse Hamont-Achel zijn het De Brassers, boegbeelden van de lokale ‘doomscene’, die de gemoederen beroeren met hun nihilistische attitude. Ook in Oostende waait er een stevige nieuwe wind. Arno, die op dat moment al 10 jaar meedraait als frontman van Freckle Face en Tjens Couter, heeft er samen met Paul Decoutere T.C. Matic in het leven geroepen.

“Arno was in 1980 al rond de 30, had heel veel dingen geprobeerd met blues en folk, maar met T.C. Matic wou hij Europese muziek voor de toekomst maken.” (Jan Delvaux)

Door hun stomende concerten verwerft T.C. Matic al snel een ijzersterke live-reputatie, maar platenfirma’s zijn vooralsnog niet overtuigd van het potentieel. Ook Humo, al jaren dé muziekreferentie, is niet erg onder de indruk van Arno’s nieuwe project. Marc Didden boort de eerste EP van T.C. Matic de grond in. Ook de rest van de traditionele muziekers laat TC. Matic en bij uitbreiding de hele nieuwe lichtung links liggen. Tot grote frustratie van de jonge muzikanten die dan maar zelf blaadjes beginnen te maken met recensies, interviews en andere wetenswaardigheden. De zelf gestencilde ‘fanzines’ komen in de juiste platenwinkels terecht en worden de ‘Kerk en Levens van de punk’.

“De jury van de Rock Rally zag wel eens iets door de vingers. De Kreuners vonden we eigenlijk niet zo goed, maar we merkten wel dat Walter Grootaers een entertainer was, een lenige aap die, ook al hadden ze maar een kwartier, toch iedereen in zijn ban had. Ik dacht: ik geef die een kans.” (Marc Didden)

Humo herpakt zich wanneer het vanaf '78 samen met de Brusselse Beursschouwburg een crochetwedstrijd voor punkers organiseert. Humo's Rock Rally is vanaf dan dé springplank voor jong muzikaal talent. De winnaar krijgt een cheque, maar nog belangrijker is de persaandacht met een groeiend aantal optredens tot gevolg en met een beetje geluk zelfs een platencontract.

Uit een onverwachte hoek komt een andere belangrijke katalysator. In 1980 krijgen radiomakers Gust De Coster en Marcel Vanthilt van de ASLK de vraag om een compilatiealbum samen te stellen met de nieuwe Belgische muziek. Als jonge spaarders een rekening openen, krijgen ze het album 'Get Sprouts' cadeau. Voor de meeste bands die Gust en Marcel selecteren betekent het hun debuutopname in een professionele studio.

Jean-Marie Aerts is producer van dienst en weet precies hoe hij de onervaren muzikanten moet kneden. Eén van de songs die op de compilatie terecht komt is 'There will be no next time', een nummertje dat de platenfirma van The Kids niet de moeite vindt om uit te brengen. 'There will be no next time' wordt dé Belgische punkklassieker bij uitstek. Tienduizenden jongeren openen een spaarrekening bij de ASLK en dat levert de muzikanten tot hun grote verrassing een aardige som aan auteursrechten op. Voor het eerst gaan een aantal rekeningen uit het rood.

“Ik kreeg 75.000 frank van de ASLK. Dat was de start van te kunnen leven van muziek. Vanaf dan moest ik niet meer werken” (Arno Hintjens)

Ook 'Bazooka Joe', een demo van T.C. Matic, belandt op 'Get Sprouts'. Het is de eerste keer in 10 jaar dat Arno iets verdient met z'n muziek. Met het geld trekt hij naar de Londense Matrix studio's om er nieuwe nummers op te nemen. De T.C. Matic-trein is vertrokken voor een denderende reis. Zonder het goed en wel te beseffen lanceren Marcel Vanthilt en Gust De Coster de belangrijkste band uit de Belpop-geschiedenis. Ook voor de andere muzikanten is de plaat een stevige duw in de rug. 'Get Sprouts' luidt de gouden jaren van de Belpop in.

Regie: Aster Van de Vijver / productie: Griet Boulat

Aflevering 6: Tachtig was prachtig – deel 2

Maandag 4 juni

Anno 1980 waait er een gunstige wind doorheen het Belgische muziklandschap. De BRT draagt met het tv-programma *Hitring* en het radioprogramma *Vrijaf* zijn steentje bij tot dat positieve klimaat. Als T.C. Matic met 'Oh la la la' een monsterhit scoort, schieten ook de platenbazen wakker en wordt er volop in de nieuwe lichting geïnvesteerd. Hier en daar worden er zelfs bescheiden buitenlandse successen gescoord. De ambities zijn groot, maar het land is klein en na enkele vruchtbare jaren en onvergetelijke platen raakt de markt oververzadigd. Steeds meer bands moeten noodgedwongen stoppen. Als ook T.C. Matic in 1986 split, valt het doek over een pioniersgeneratie.

Met getuigenissen van: Marka, Dirk Blanchart, Jan Delvaux, Marcel Vanthilt, Luckas Vander Taelen, Jan De Vos, Jo Lemaire, Peter Slabbynck, Luc Van Acker, Rick Tubbax, Ludo Mariman, Guy Swinnen, Guy Brulez, Gust De Coster, Jean-Marie Aerts, Claude Blondeel, Kurt Van Eeghem, Walter Grootaers, Arno Hintjens, Paul Evrard, Marnix Blicck en Stijn Meuris.

“Ineens was je een deel van die scene. Voor mij was dat echt een soort moving out into the world. Je brak los uit dat beetje brave CVP-Vlaanderen. Plots mocht ik al die dingen doen waarvan ik als veertienjarige in mijn kamertje had zitten dromen.” (Rick Tubbax)

Anno 1980 waait er een gunstige wind doorheen het Belgische muziklandschap. Onder impuls van de punk is er een hele nieuwe lichting Belgische muzikanten opgestaan. Bandjes schieten als paddenstoelen uit de grond en er vormt zich een bloeiend concertcircuit rond jeugdhuizen, sport- en parochiezalen. Daar organiseren enthousiaste amateurs rockconcerten voor de lokale jeugd. Met veel goede bedoelingen weliswaar, maar weinig expertise. Muzikanten krijgen stroomstoten door fout geaarde microfoons en zakken door de met appelsienkisten gebricoleerde podia. De catering beperkt zich meestal tot een koude schotel of spaghetti, maar dat kan de pret allemaal niet bederven.

“Een plastic bakje met een blauw ei, een asperge in een schijf hesp en een tomaat. Dat was de koude maaltijd. En de warme maaltijd was altijd spaghetti.” (Luc Van Acker)

T.C. Matic pakt als eerste uit met een heuse PA-installatie en legt de basis voor de professionalisering van de technische installaties in de Belgische zalen. Marcel Vanthilt, die zelf de band Arbeid Adelt! in het leven heeft geroepen, is deeltijds ook roadie bij T.C. Matic. Meermaals ontsnapt hij ternauwernood

aan de elektrocutiedood en één keer zet hij een ganse wijk in Mechelen zonder stroom als hij een fout contact maakt in de elektriciteitskast.

“Al die goeie bands, die speelden bij u in het dorp. In de sporthal of in het jeugdhuis. Drie maand op voorhand wist je dat want dat stond in den Humo. Je kocht je kaartje in een platenwinkel in de buurt en dat hing drie maand op uw frigo, tweehonderdvijftig frank, en dat werd de beste avond van het jaar.” (Stijn Meuris)

Ondanks het gunstige gesternte, kijken de grote platenfirma's de kat uit de boom. Als manager Paul Evrard voor de zoveelste keer met T.C. Matic demo's leurt bij de platenfirma's en wederom het deksel op de neus krijgt, besluit hij het lot van T.C. Matic in eigen handen te nemen en richt hij het independent label 'Parsley' op. Wanneer T.C. Matic in 1981 met 'Oh la la la' een monsterhit scoort onder de vleugels van Parsley, schieten de platenfirma's wakker en wordt de nieuwe lichte plots massaal getekend. Ook BRT merkt dat er vanalles beweegt en zet met het programma 'Hiring' in op de nieuwe generatie muzikanten. Het programma met de excentrieke clips en presentator Raphaël Goossens, een dandy typetje van Kurt Van Eeghem, is een kijkcijferbom en zorgt voor de doorbraak van vele jonge bands bij het grote publiek.

“Je keek echt uit naar het moment van de week dat je jouw muziek zou horen of nieuwe dingen zou te weten komen. “Vrijaf” met Gust De Coster, woensdagmiddag van twee tot vijf, dat ging bijna integraal over Belgische groepen.” (Marcel Vanthilt)

“Ik rende naar huis, smeerde mijn boterhammetjes, maar in plaats van in de keuken te eten ging ik dan boven op mijn kamer zitten en naar ‘Vrijaf’ luisteren” (Guy Swinnen)

Ook op de nationale radio komt de Belgische new wave eindelijk aan haar trekken. Radiopionier Gust De Coster is er in de voetsporen van producer Paul Verbrugghe getreden en maakt van het programma 'Vrijaf' dé referentie voor de nieuwe muziek. Hij introduceert de term 'Belpop', doet memorabele interviews met Arno en zijn playlists, vaak LP-nummers of B-kantjes van singles, bepalen mee welke songs doorbreken.

“Iedereen sprak erover: Waar heb je opgetreden? In Torhout en in Werchter?? Maar Joske toch! Dat was een fenomeen. De kleine Walin als een ster op T/W.” (Jo Lemaire)

“Het was niet van: ja maar, om half elf zetten we zo wat Belgen op de affiche, dat kan daar geen kwaad. Niks van, dat was één van de hoogtepunten van die dag. En je voelde: Belgische muziek was volwassen geworden. Plotseling kon het.” (Stijn Meuris)

Een andere supporter van de nieuwe lichte is Herman Schueremans die overal te lande dubbelconcerten organiseert. Hij zorgt voor een interessante kruisbestuiving door lokale bands in het voorprogramma van internationale namen te zetten.

Op het dubbelfestival Torhout/Werchter programmeert hij vanaf 1980 ook telkens een Belgische act als opener. Ondanks het ontegenwoordig vroege uur een onvergetelijke ervaring voor de Belpop-bands.

Ook Seaside, een festival georganiseerd door de Werkgroep Jeugd Adinkerke, trekt volledig de alternatieve kaart en zet Belgische bands als Telex, Front 242, Allez Allez en Luc Van Acker bovenaan de affiche. Het festival groeit al snel uit z'n voegen en krijgt in 1985 maar liefst 22.000 bezoekers.

“Front 242 maakte geen muziek zoals Telex of omgekeerd ook, maar er zat een Belgitude in. T.C. Matic had dat ook. Daar is een hoek af.” (Arno Hintjens)

Begin jaren '80 heerst er in België een muzikale hoogconjunctuur en dagelijks rollen er straffe nummers van de band. De Belpop-sound is niet onder één noemer te vatten en toch heel herkenbaar. Producer Jean-Marie Aerts drukt een onmiskenbare stempel, maar de bands hebben ook een 'Belgitude' die hen uniek maakt.

“Mijn ambitie was heel duidelijk. Ik wou de wereld veroveren. Ik wou met Lavvi Ebbel naar het buitenland en wereldberoemd worden. Alleen was dat absoluut niet realistisch omdat de omkadering zo slecht was.” (Luckas Vander Taelen)

“T.C. Matic verkocht wel goed, maar dat waren 20 000 of 25 000 platen. Daar lachten ze mee in Frankrijk. Ik bedoel, een plaat die 25 000 haalde in Frankrijk, die artiest werd gedumpte, dat was gewoon te weinig.” (Jan Delvaux)

The sky leek the limit. Een aantal bands weet zelfs door te stoten naar het buitenland. De ambities zijn groot, maar het land is klein. De markt geraakt verzadigd en de doorgroei naar het buitenland is maar voor weinigen weggelegd. Leven van de muziek al evenmin.

“In '86 hebben we nog één tour gedaan om het hoofdstuk van The Kids na 10 jaar af te sluiten. Dan hebben we ons de luxe gepermitteerd om dat met een grote tourbus te doen, met een living en slaapkamers. Om dan een optreden te gaan doen in Meise of zo. Maar we wilden in schoonheid eindigen en toch een beetje het gevoel hebben van: hey, we zijn een rockgroep in een tourbus.” (Ludo Mariman)

Half jaren '80 begint het tij te keren. De platenfirma's trekken zich terug. Sommige muzikanten hangen noodgedwongen hun gitaar aan de haak en gaan terug in de dokken op of kantoor werken. Seaside geeft er de brui aan en het zal nog tot '92 duren eer Schueremans opnieuw een Belgische act programmeert op Torhout/Werchter. Als in '86 ook T.C. Matic split, valt het symbolische doek over de gouden era van de Belpop. Wat rest is een rist onvergetelijke hits en sterke albums en veel lessons learned voor de generaties die volgen. Quand même, c'était magnifique...

“Wat overblijft is het fiere en blijde gevoel dat we toch mee aan die weg hebben gewerkt waardoor nu een pak andere bands op een meer comfortabele manier kunnen werken. Wij gingen nog over zandwegen met putten en we hebben ervoor gezorgd dat na de kasseien de macadam is gelegd.” (Walter Grootaers)

Regie: Aster Van de Vijver / Productie: Griet Boulat

Perscontact

MEER INFORMATIE

Anne Stroobants, perscoördinator Canvas - tel. 02 741 51 63 – anne.stroobants@vrt.be

INTERVIEWS

interviews@vrt.be

FOTO'S

Persfoto's zijn beschikbaar op het Persportaal van VRT Communicatie: <http://pers.vrt.be>
Geert Van Hoeymissen - Fotoredacteur Canvas - 02 741 35 59 - geert.vanhoeymissen@vrt.be

Meer info in de Canvas-pressroom:
<http://communicatie.canvas.be>